angbatasngdiyos.org

Apendise 8c: Ang mga Pista sa Biblia — Bakit Wala ni Isa ang Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon

Ang pahinang ito ay bahagi ng isang serye na tumatalakay sa mga kautusan ng Diyos na maaari lamang sundin noong naroon pa ang Templo sa Jerusalem.

- Apendise 8a: Ang mga Kautusan ng Diyos na Nangangailangan ng Templo
- Apendise 8b: Ang mga Handog na Alay — Bakit Hindi Na Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8c: Ang mga Pista sa Biblia — Bakit Wala ni Isa ang Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon (Ang pahinang ito).
- Apendise 8d: Ang mga Kautusan sa Paglilinis — Bakit Hindi Maaaring Isagawa Nang Walang Templo
- Apendise 8e: Mga Ikapu at mga Unang Bunga — Bakit Hindi Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8f: Ang Serbisyo ng Komunyon — Ang Huling Hapunan ni Jesus ay ang Paskuwa
- Apendise 8g: Ang mga Kautusan ng Nazareo at ng mga Panata — Bakit Hindi Maaaring Isagawa sa Panahon Ngayon
- Apendise 8h: Bahagya at Simbolikong Pagsunod na Kaugnay ng Templo
- Apendise 8i: Ang Krus at ang Templo

Ang mga Banal na Kapistahan — Ano Talaga ang Iniuutos ng Kautusan

Ang mga taunang kapistahan ay hindi lamang mga pagdiriwang o pagtitipong pangkultura. Ang mga ito ay mga banal na pagtitipon na nakasentro sa **mga alay**, **mga handog na sakripisyo**, **mga unang bunga**, **mga ikapu**, at **mga kinakailangang paglilinis** na tuwirang iniugnay ng Diyos sa Templong

Kanyang pinili (Deuteronomio 12:5-6; 12:11; 16:2; 16:5-6). Ang bawat pangunahing kapistahan — Paskuwa, Tinapay na Walang Pampaalsa, mga Linggo, mga Trumpeta, ang Araw ng Pagbabayad-sala, at mga Tabernakulo — ay nangangailangan na ang sumasamba ay humarap sa Panginoon **sa lugar na Kanyang pinili**, hindi sa alinmang lugar na nanaisin ng mga tao (Deuteronomio 16:16-17).

- Ang Paskuwa ay nangangailangan ng isang korderong ihahandog sa santuwaryo (Deuteronomio 16:5-6).
- Ang Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa ay nangangailangan ng mga pang-araw-araw na handog na sinusunog sa apoy (Números 28:17-19).
- Ang Kapistahan ng mga Linggo ay nangangailangan ng mga handog ng unang bunga (Deuteronomio 26:1-2; 26:9-10).
- Ang Kapistahan ng mga Trumpeta ay nangangailangan ng mga handog na “sinusunog sa apoy” (Números 29:1-6).
- Ang Araw ng Pagbabayad-sala ay nangangailangan ng mga gawaing saserdotal sa Kabanal-banalan (Levítico 16:2-34).
- Ang Kapistahan ng mga Tabernakulo ay nangangailangan ng mga pang-araw-araw na handog (Números 29:12-38).
- Ang Pagtitipon sa Ikawalong Araw ay nangangailangan ng karagdagang mga handog bilang bahagi ng parehong ikot ng kapistahan (Números 29:35-38).

Inilarawan ng Diyos ang mga kapistahang ito nang may dakilang katiyakan at paulit-ulit na binigyang-diin na ang mga ito ay **Kanyang mga itinakdang panahon**, na dapat ganapin nang eksakto ayon sa Kanyang iniutos (Levítico 23:1-2; 23:37-38). Walang bahagi ng mga pagdiriwang na ito ang iniwan sa personal na pagpapakahulugan, lokal na kaugalian, o simbolikong pagbabago. Ang lugar, ang mga handog, ang mga saserdote, at ang mga alay ay pawang bahagi ng utos.

Paano Sinunod ng Israel ang mga Kautusang Ito Noon

Noong nakatayo pa ang Templo, sinunod ng Israel ang mga kapistahan nang eksakto ayon sa tagubilin ng Diyos. Naglalakbay ang mga tao patungong Jerusalem sa mga itinakdang panahon (Deuteronomio 16:16-17; Lucas 2:41-42). Dinadala nila ang kanilang mga handog sa mga saserdote, na nag-aalay ng mga ito sa dambana. Nagagalak sila sa harap ng Panginoon sa lugar na Kanyang pinabanal (Deuteronomio 16:11; Nehemias 8:14-18). Maging ang mismong Paskuwa — ang pinakamatandang pambansang kapistahan — ay hindi na maaaring ipagdiwang sa mga tahanan matapos itatag ng Diyos ang sentral na santuwaryo. Maaari lamang itong ganapin **sa lugar** kung saan inilagay ng Panginoon ang Kanyang Pangalan (Deuteronomio 16:5-6).

Ipinakikita rin ng Kasulatan kung ano ang nangyari nang subukan ng Israel na ganapin ang mga kapistahan sa maling paraan. Nang lumikha si Jeroboam ng mga alternatibong araw at lugar ng kapistahan, kinondena ng Diyos ang buong sistemang iyon bilang kasalanan (1 Mga Hari 12:31-33). Nang pabayaan ng bayan ang Templo o pahintulutan ang karumihan, ang mga kapistahan mismo ay

naging hindi katanggap-tanggap (2 Crônicas 30:18-20; Isaias 1:11-15). Ang huwaran ay malinaw: **ang pagsunod ay nangangailangan ng Templo**, at kung walang Templo, walang pagsunod.

Bakit Hindi Na Maaaring Sundin ang mga Kautusan ng mga Kapistahan Ngayon

Matapos ang pagkawasak ng Templo, ang iniutos na estruktura para sa mga kapistahan ay tumigil na umiral. Hindi ang mga kapistahan mismo — sapagkat ang Kautusan ay hindi nagbabago — kundi ang **mga kinakailangang sangkap**:

- Walang Templo
- Walang dambana
- Walang pagkasaserdoteng Levita
- Walang sistemang sakripisyal
- Walang itinalagang lugar para sa pag-aalay ng mga unang bunga
- Walang kakayahang iharap ang kordero ng Paskuwa
- Walang Kabanal-banalan para sa Araw ng Pagbabayad-sala
- Walang mga pang-araw-araw na handog sa panahon ng mga Tabernakulo

Dahil hinihingi ng Diyos ang mga sangkap na ito para sa pagsunod sa mga kapistahan, at dahil hindi sila maaaring palitan, baguhin, o gawing simboliko, **ang tunay na pagsunod ay imposible na ngayon**. Gaya ng babala ni Moises, hindi pinahintulutan ang Israel na maghandog ng Paskuwa “sa alinmang bayan na ibinigay sa iyo ng Panginoon,” kundi lamang “sa lugar na pipiliin ng Panginoon” (Deuteronomio 16:5-6). Ang lugar na iyon ay wala na.

Nanatili ang Kautusan. Nanatili ang mga kapistahan. Ngunit ang **mga paraan ng pagsunod** ay nawala — inalis ng Diyos mismo (Mga Panaghoy 2:6-7).

Ang Kamalian ng Simboliko o Inimbentong Pagdiriwang ng mga Kapistahan

Marami ngayon ang sumusubok na “igalang ang mga kapistahan” sa pamamagitan ng mga simbolikong pagsasadula, mga pagtitipong pangkongregasyon, o pinasimpleng bersyon ng mga utos sa Biblia:

- Pagsasagawa ng mga seder ng Paskuwa na walang kordero
- Pagho-host ng mga “Kapistahan ng mga Tabernakulo” na walang mga handog
- Pagdiriwang ng “Shavuot” na walang unang bungang inihaharap sa isang saserdote
- Paglikha ng mga “serbisyo ng Bagong Buwan” na hindi kailanman iniutos sa Torah
- Pag-imbento ng mga “pagsasanay na kapistahan” o “propetikong kapistahan” bilang pamalit

Wala ni isa sa mga gawaing ito ang makikita sa Kasulatan.
Wala ni isa ang isinagawa nina Moises, David, Ezra, Jesus, o ng mga apostol.
Wala ni isa ang tumutugma sa mga utos na ibinigay ng Diyos.

Hindi tinatanggap ng Diyos ang mga simbolikong alay (Levítico 10:1-3).
Hindi tinatanggap ng Diyos ang pagsambang isinasagawa “kahit saan” (Deuteronomio 12:13-14).
Hindi tinatanggap ng Diyos ang mga ritwal na likha ng imahinasyon ng tao (Deuteronomio 4:2).

Ang isang kapistahan na walang mga handog ay hindi ang kapistahang biblikal.
Ang isang Paskuwa na walang korderong inihandog sa Templo ay hindi Paskuwa.
Ang isang “Araw ng Pagbabayad-sala” na walang paglilingkod ng saserdote ay hindi pagsunod.

Ang paggaya sa mga kautusang ito nang wala ang Templo ay hindi katapatan — ito ay pagmamataas.

Ang mga Kapistahan ay Naghihintay sa Templong Tanging ang Diyos ang Makapagbabalik

Tinatawag ng Torah ang mga kapistahang ito na **“mga tuntuning magpakailanman sa inyong mga salinlahi”** (Levítico 23:14; 23:21; 23:31; 23:41). Wala ni anuman sa Kasulatan — sa Kautusan, sa mga Propeta, o sa mga Ebanghelyo — ang kailanman nagkansela sa paglalarawang ito. Mismong si Jesus ang nagpatibay na kahit ang pinakamaliit na titik ng Kautusan ay hindi mawawala hangga’t hindi lumilipas ang langit at ang lupa (Mateo 5:17-18). Narito pa ang langit at ang lupa; samakatuwid, nananatili ang mga kapistahan.

Ngunit hindi sila maaaring sundin ngayon sapagkat inalis ng Diyos ang:

- ang lugar
- ang dambana
- ang pagkasaserdote
- ang sistemang sakripisyal na nagbigay-kahulugan sa mga kapistahan

Kaya, hanggang sa ibalik ng Diyos ang Kanyang inalis, iginagalang natin ang mga kautusang ito sa pamamagitan ng pagkilala sa kanilang kasakdalan — hindi sa pag-imbento ng mga simbolikong kapalit. Ang katapatan ay nangangahulugang igalang ang disenyo ng Diyos, hindi baguhin ito.